

Tato práce srovnává poválečné osudy tří šlechticů z oblasti šumavského podhůří. Prince Josefa Windischgrätze, Otomara šlechtice von Pelikána a Geoga Heintschela šlechtice von Heinegg. Jedná se o šlechtice, kteří mají několik základních charakteristik společných. Kromě toho, že byli příslušníci šlechty, tak jejich mateřským jazykem byla němčina a všichni měli také podobně rozsáhlé pozemkové vlastnictví o velikosti několika set hektarů. Tyto pozemky se nacházely v nepříliš úrodné oblasti šumavského podhůří. Vzhledem k tomu, že byli všichni tři muži šlechtici, cítili se po roce 1918 být cizinci ve vlastním státě. Tento dojem byl ještě silnější na jejich šumavských velkostatech, které se nacházely v dominantně českých oblastech s německou menšinou. Každý z těchto mužů na svou vykořeněnost reagoval jinak – Georg Heintschel se angažoval v rakouské Vlastenecké frontě a později vstoupil do NSDAP a byl velmi oddaným nacistickým předákem. Za to byl válce odsouzen k trestu smrti. Pelikán vkládal velké naděje do sudetoněmeckého hnutí a vstoupil do SdP a během tzv. druhé republiky do NSDAP, avšak už na začátku války začal své názory mírnit a nakonec využíval své postavení v nacistické hierarchii k pomoci lidem z okolí. V rámci této práce Pelikán figuruje jako příklad nejednoznačné kolaborace. Pelikánův poválečný soud však postrádá rozsudek, protože Pelikán byl před jeho vynesením odsunut. Windischgrätz figuruje v této práci jako příklad jednoznačné nekolaborace. V době Protektorátu se spíše držel stranou dění. Po válce se snažil získat zpět svůj zkonfiskovaný velkostatek, avšak vývoj po Únoru 1948 definitivně konfiskaci zpečetil.